

[Krag.]

man gjorde. For det første stillede man Krav om, hvad der er udtalt i den Fællesbetænkning, som er afgivet, at hele Problemet om Revision af Arbejdsløshedslovgivningen som Led i den store Socialreform skulde løses ved denne Lejlighed. Man vilde ikke se Problemet Krisekasser isoleret, man krævede som Vilkaar for at tilvejebringe en Nyordning paa dette Omraade, at hele Arbejdsløshedslovgivningsrevisionen samtidig skulde finde Sted. Man krævede endvidere, at der skulde gennemføres i Tilknytning dertil andre midlertidige Foranstaltninger, og disse midlertidige Foranstaltninger skulde være af lignende Art som dem, der indeholdes i det af Socialministeren fremsatte Lovforslag om midlertidig Hjælp til arbejdsløse; de skulde altsaa være af lignende Art som de Foranstaltninger, Mindretallet her i denne Sal og Flertallet i Landstinget afgørende har taget Afstand fra ... (*Einer Jensen: Ikke Flertallet*) ... Flertallet i Landstinget afgørende har taget Afstand fra. Hvorledes kunde man da tænke sig paa en saadan Baggrund at naa til et Resultat?

I det Krisekassforslag, som Flertalspartierne i denne Sal fremsatte i Fællesudvalget, holdt man sig, som jeg allerede har sagt, paa saa at sige alle Punkter til det Steinckeske Forslag fra forrige Rigsdags-samling, som Rigsdagen har nægtet at gennemføre. Der var visse mindre Ændringer, som betød Besparelse af ganske ubetydelige Beløb, sammenlignet med den samlede Udgift, som Ændringen i Krisekasseordningen vilde medføre, bortset fra en mindre Nedsættelse af Kravet til Starten. Men det, man krævede, var i Virkeligheden, at hele Byrden af den udvidede Forsikring gennem Krisekasser skulde hvile paa de offentlige Kasser, idet man krævede en Forøgelse af de offentlige Kassers Bidrag til de ordinære Arbejdsløsheds-kasser, en saa stor Forøgelse, at det kunde medføre en Nedsættelse af Medlemskontingentet, svarende til det Kontingent, som skulde ydes til Krisekasserne.

Det vil altsaa sige, at man krævede faktisk, at de offentlige Kasser skulde bære hele Byrden ved Nyordningen. Nu siger det ærede Medlem Hr. Einer Jensen, at Kontingenterne til Arbejdsløsheds-kasserne er nu saa høje, at Byrderne for den enkelte forsikrede ikke kan forøges. (*Einer Jensen: Den skal ned*). Det ærede Medlem siger, den skal ned. Jeg erkender, at det er en meget stor Byrde, man i de senere Aar

har maattet bære, men man har ogsaa derigennem naaet til en ikke ringe Konsolidering af Kassernes Økonomi.

Det er for ganske kort Tid siden oplyst af Arbejdsdirektoratet, at der er tilvejebragt en Oplagskapital paa ca. 17 Mill. Kr., og der vil ganske afgjort, hvis man da overhovedet vil indrette sig efter Tidens Kaar paa Arbejdsmarkedet, ikke være noget i Vejen for, at man nu, efter at en saadan Konsolidering har fundet Sted, kan gaa ned paa Kontingenter, nogenlunde svarende til dem, man havde for nogle Aar siden. Og det vilde saa betyde, at det Kontingent, der af Arbejdsløsheds-kassemedlemmerne skulde betales til Oprettelse af Krisekasser, langt fra vil bringe det samlede Kontingent op paa en Højde som den, man nu staar paa, men vil bringe det ned til et Beløb, der ligger adskillige Millioner under det, man i det sidste Par Aar har maattet bære.

Mon man fra Flertallets Side har foranlediget, at der paa dette Punkt blev foretaget en Undersøgelse? Har man søgt Rede paa, hvorledes de enkelte Kassers Økonomi ligger? Har man søgt Forhandling med Arbejdsdirektoratet om Muligheden af at faa foretaget en saadan Kontingentnedskrivning som den, jeg her har peget paa? Nej, aldeles ikke, man har indskrænket sig bare til at stille Krav om Etablering af en Forsikring paa det offentlige Bekostning, det vil altsaa sige en Forsikring, som har den samme Forbindelse med den almindelige Opfattelse af, hvad en Forsikring betyder, som den højtærede Socialministers Folkeforsikring har, hvor der heller ikke er forudsat nogen som helst Præmieydelse fra de Personer, som kommer ind under Forsikringen.

Endvidere er Forholdet det, at saa længe vi er i en Tilstand som den, hvori vi nu befinder os, hvor et ikke helt ringe Antal Personer gaar arbejdsløse gennem lange Perioder, vil man ikke gennem Krisekasseordningen kunne hjælpe andre end saadanne, som har været i Stand til efter at have opbrugt deres vedtægtsmæssige Hjælp at opretholde deres Medlemsskab af Arbejdsløsheds-kasserne.

Derfor er der ogsaa et andet Spørgsmaal, som i denne Forbindelse maa afgøres, og det er Spørgsmaalet om en hvilende Medlemsret, naar Arbejdsløsheden har strakt sig over en vis Periode, saaledes at hele det ganske urimelige System, som vi nu har, ændres, et System, hvorigennem et stort Tal af saadanne Personer, som kommer ud for langvarig Arbejdsløshed, stødes ud i det,